

И изчезна въ гората. . .

Веднажъ лиса си подаде муцунката на вѣнъ отъ дупката, разгледа наоколо съ умнитѣ си очи, дали нѣма наблизо хора, или голѣми звѣрове, следъ това се измъкна тихичко изъ жилището и се затече съ своитѣ кжси и тънки крачка, като влачеше дългата си рунтава опашка. Следъ малко тя се

върна съ птичка въ уста и я даде на децата си.

Всѣки день майката извеждаше своитѣ деца изъ дупката да поиграятъ, да се погрѣятъ на слънце и ги учеше да ловятъ разни малки животни. Веднажъ, когато се луташе около рѣката и търсѣше ловъ, неочаквано надъ самото ѝ ухо се чу гърмежъ, и тя видѣ наблизу до себе си ловецъ съ куче.

Лисицата се впусна да бѣга съ всички сили, но кучето я забеляза и хукна следъ нея. Лиса летѣше като стрела, сърцето ѝ силно биеше и тя всѣка минута очакваше, че кучето ще я захапне за врата.

Най-после ето и дупката. Лиса съ два скока достигна до входа и ловко се вмъкна въ него.

Следъ това се измъкна тихичко изъ жилището. . .